

Arrest

nr. 224 905 van 13 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.- J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 25 mei 2018 toe op het Belgische grondgebied en diende op 30 mei 2018 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 31 oktober 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een sjiïet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad. U bent geboren in Wazeriya. In 2006 huwde u met uw eerste man, H.(...) Q.(...) A.(...) J.(...)i, lid van het vroegere Mehdi leger. Jullie hebben samen een zoon, Y.(...) die is geboren op 25 augustus 2008. In 2008 verhuisde u naar Balad. Tijdens jullie verblijf in Balad rookte uw echtgenoot in de living en sopte herhaaldelijk sigaretten of een waterpijp in de mond van uw zoon om van hem een echte man te maken. In 2011 verhuisde u terug naar Bagdad.

Op 24 januari 2012 scheidde u van uw man na een huwelijk waarbij u geslagen en vernederd werd. De druppel zou geweest zijn toen uw man u zou hebben geslagen in het bijzijn van uw zus en ook haar zou hebben geslagen.

In december 2012 spande u een rechtszaak aan om de voogdij over uw zoon te bekomen, met succes daar op 20 december 2012 Y. (...) aan u werd toegewezen. U zou sindsdien afwisselend in Bagdad en Amman – waar uw ouders verbleven op basis van een investeerdersvisum – hebben verbleven.

In 2013 verwijderde u uw hoofddoek en werd u volgens uw verklaringen atheïst. Youssef zou enkele keren bij zijn vader zijn gebleven, maar zou telkens terug zijn gekeerd met rare verhalen. U vreesde dat uw echtgenoot, inmiddels aangesloten bij Saraya al Salam, te veel invloed zou uitoefenen op uw zoon en besloot daarom hem bij uw ouders in Jordanië onder te brengen. Na een jaar keerde u met Youssef terug naar Bagdad.

Op 19 oktober 2014 verloofde u zich met uw tweede echtgenoot, de soennitische S.(...) K.(...) S.(...). Een huwelijk volgde op 11 juni 2015. Rond september, oktober 2015 zou Y. (...) nogmaals zijn vader hebben bezocht. Nadien kwam u via een vriendin te weten dat uw ex foto's op facebook had geplaatst waarop te zien was hoe Y.(...) een kalasjnikov vasthield. Toen u uw ex hiermee confronteerde stelde hij dat u eerst uw man moest opvoeden en hem aanleren hoe hij zijn stad moet verdedigen en zijn vijanden afmaken. U vertrouwde uw ex niet meer en verzong telkens excuses zodat hij uw zoon niet meer zag. Uw ex zou éénmaal hebben getracht uw zoon aan de schoolpoort af te halen, maar hij kreeg hiervoor geen toestemming van de directie. Rond juni/juli wou uw ex Y. (...) komen ophalen. U stuurde hem een bericht dat u enkele dagen in Suleimaniya was voor een rouwplechtigheid. Bij terugkeer, zag u in de buurt van uw huis uw ex en zijn schoonbroer in de auto. Uw ex stapte uit de auto en gaf een harde klap aan de voorkant van de auto. Hij vroeg u of u zijn zoon van hem wou afnemen, noemde u losbandig en vroeg zich af wat u met een soenniet te doen had. U zag deze situatie als zorgwekkend en besloot uw zoon in augustus 2016 definitief naar Amman te brengen. U vernam daarna dat uw ex opnieuw gehuwd was. Omwille van zijn huwelijk zou hij nog weinig interesse in zijn zoon hebben vertoond. Uw zoon zou wel telefonisch met zijn vader contact hebben gehad, maar zou niets hebben verteld van zijn verblijf in Jordanië. U reisde tussen Bagdad - waar uw apotheek gevestigd was – en Amman.

In januari 2018 kreeg u een kwade telefoon van uw echtgenoot die te weten was gekomen dat Y. (...) zich in Jordanië bevond. U hing op en hoorde later iemand hard op de deur kloppen. Het bleek uw ex te zijn, met uw schoonbroer en twee onbekende mannen waarvan één gewapend was. U slaagde erin uw ex te kalmeren. In februari ging u zelf naar Jordanië en liet Y. (...) zijn vader opbellen om hem gerust te stellen. Toen u in Amman was, zou uw ex u regelmatig hebben opgebeld, maar steeds slaagde u erin hem aan het lijntje te houden. Op 28 april 2018 keerde u – weliswaar alleen- terug naar Bagdad. De dag van de verkiezingen, 12 mei 2018, zag u dat de partij waarmee Saraya al Salam verbonden is veel stemmen had gewonnen waardoor u vreesde dat uw ex veel invloed zou krijgen. Dezelfde dag kwamen uw ex , uw schoonbroer en drie gewapende mannen uw apotheek binnen, gooiden een doosje medicatie naar uw gezicht en stelden dat ze hun kind niet zouden laten opvoeden door een smerige soenniet waarop ze terug naar buiten gingen. U zou vervolgens klacht hebben ingediend bij het politiekantoor van Adamiya, maar de zaak werd niet opgevolgd.

Via uw werk had u een visum bekomen om een congres bij te volgen in België. U verliet Irak op 21 mei 2018, vergezeld door uw hond, en reisde via Amman naar België waar u op 30 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw aankomst in België contacteerde u uw advocaat betreffende de door u neergelegde klacht. Deze liet u weten dat de zaak werd stopgezet. Uw huidige echtgenoot zou het huis hebben verlaten. Uw schoonvader, schoonbroer en schoonzus woonden er wel nog steeds. Op 2 september 2018 zou uw ex er samen met drie mannen hebben aangeklopt. Omdat de deur niet werd geopend, vuurden ze twee kogels af. U probeerde via een advocaat een aanhoudingsbevel te bekomen om uw ex af te schrikken, maar geen enkele wou uw zaak opnemen. Op 10 september werd u bedreigd door uw ex via Viber. Uw ouders emigreerden inmiddels naar Canada. Uw zoon zou bij zijn juf in Jordanië logeren.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele stukken voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw internationaal rijbewijs, uw lidmaatschapskaart van de orde van apothekers, uw ziekenhuiskaart en uw studentenkaart. Voorts legt u een kopie voor van uw huwelijksakte, echtscheidingsakte, voogdijvonnis, puntenlijst aan de universiteit, schooldiploma's van uw

zoon en een medisch attest inzake de gezondheidstoestand van uw zoon voor. Tevens legt u foto's voor van uw zoon bij een bezoek aan zijn vader, foto's van uw ex en zijn familie, foto's van de neven, broers en schoonbroer van uw ex allen behorende tot Saraya al Salam, foto's van u met een hoofddoek, berichten van uw moeder, dreigbericht van uw ex, een foto van de huwelijksakte van uw ex met zijn huidige echtgenote, een artikel over een incident in Balad en over de misdaden van Saraya al Salam evenals foto's van uw vader en zijn medische attesten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart gehuwd te zijn geweest met een lid van Saraya al Salam en vreest dat uw ex-echtgenoot een slechte invloed zal uitoefenen op uw zoon en vreest voor uw leven bij een eventuele terugkeer naar Irak (CGVS, pg.12).

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van de hierna volgende redenen:

U gaf aan dat uw ex u gedurende uw huwelijk vernederde en mishandelde (CGVS, pg. 7,8). Desondanks slaagde u erin, met hulp van uw ooms, van hem te scheiden (CGVS, pg.8). Meer nog, u spande eveneens een rechtszaak aan om de voogdij over jullie zoon te bekomen, hetgeen u ook zonder tegenspraak van uw ex, bewoog (CGVS, pg.8 en document inzake voogdij zie administratief dossier). Na uw echtscheiding en het bekomen van de voogdij over uw zoon, kon u zonder problemen verder uw leven leiden. U werkte als apotheker, uw zoon ging naar school etc. (CGVS, pg. 8,9). In 2013 besloot volgens uw verklaringen uw hoofddoek te verwijderen en als atheïst door het leven te gaan (CGVS, pg.9). Hoewel uw echtgenoot wel wat commentaar bleek te hebben op het verwijderen van uw hoofddoek, mondde dit evenmin uit in zwaarwichtige problemen of conflicten die tot de conclusie zouden kunnen leiden dat u nood zou hebben aan internationale bescherming (CGVS, pg.9). Zelfs toen u in 2015 besloot opnieuw te huwen en ditmaal met een man van soennitische strekking uit Mosul (CGVS, pg.9). Alhoewel uw ex niet meteen opgezet was met deze keuze en vaak honende opmerkingen maakte in verband met de strekking en afkomst van uw nieuwe echtgenoot, leidde dit gegeven evenmin tot ernstige problemen (CGVS, pg.9). Dat u erin slaagde van uw echtgenoot te scheiden, de voogdij over jullie enige zoon te bekomen, uw hoofddoek te verwijderen, atheïst te worden en opnieuw te huwen met een soenniet uit Mosul en dit alles onder het oog van uw ex die dit alles zonder meer liet gebeuren, maakt dat, hoewel u stelt dat uw ex-echtgenoot lid was van de sjiiitische militie Saraya al Salam, hij geenszins zijn opvattingen op u projecteerde of uw persoonlijke vrijheid beknotte. Er kan enkel worden vastgesteld dat u er na uw echtscheiding in slaagde een mooie carrière op te bouwen, nieuwe levensvisies te omarmen en een nieuw gezin op te bouwen.

Volgens uw verklaringen zou de omgangsregeling met jullie zoon Y. (...) vervolgens voor problemen gezorgd hebben. Alhoewel u de voogdij verkreeg en u ook het grootste aandeel had in zijn opvoeding en verzorging, was er wel sporadisch contact tussen Y. (...) en zijn vader (CGVS,8). U stemde initieel steeds in toen uw ex uw zoon wou bezoeken of een weekendje mee uitnemen (CGVS, pg.8). Uw zoon zou ook geregeld telefonisch contact met zijn vader hebben gehad (CGVS, pg.8). Dit veranderde echter toen u via een vriendin te horen kreeg dat uw ex foto's op Facebook had geplaatst waarbij uw zoon te zien was met een kalasjnikov in handen (CGVS, pg.9). U nam contact op met uw man, die u zei eerst uw man te leren opvoeden en te leren hoe hij zijn stad kan verdedigen en zijn vijanden afmaken (CGVS, pg.9). Sindsdien verzon u telkens een smoes wanneer uw ex zijn zoon wou zien (CGVS, pg.9). Tot juni 2016, toen uw man naar uw huis kwam samen met zijn gewapende schoonbroer, een harde klap aan de voorkant van de auto gaf, u losbandig noemde en uw echtgenoot een domme soenniet (CGVS, pg.9). U zag dit als een enge situatie en besloot uw zoon in Jordanië bij uw ouders onder te brengen (CGVS, pg.9).

Er dient zich te worden afgevraagd welk uw aandeel was in bovenstaande. Immers, u onttrok uw zoon van bij zijn vader zonder enig overleg en verzon telkens smoesjes om uw ex ervan te weerhouden om zijn zoon te zien. Dat dit de aard van jullie relatie niet ten goede kwam, vermag dan ook geen verbazing. Er kan logischerwijze worden verwacht dat uw ex niet opgezet was met de gang van zaken zoals u deze had gesteld. In deze context is het dan ook niet onbegrijpelijk dat uw ex op een gegeven moment kwaad uit de hoek zou komen. Zijn actie kan evenwel niet beschouwd worden als een ernstige daad die erop zou kunnen wijzen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. Bovendien blijkt dat u erin slaagde hem te bedaren zonder verder gevolg (CGVS, pg. 9).

Daar uw ex opnieuw gehuwd was, zou hij weinig tijd aan Y. (...) hebben besteed en hem enkel telefonisch hebben gecontacteerd waardoor u er geruime tijd in slaagde het verblijf van Y. (...) in Jordanië geheim te houden (CGVS, pg.10). Uzelf zou steeds tussen Amman en Bagdad hebben gependeld omwille van uw apotheek. Toen op een gegeven moment uw ex te weten kwam dat zijn zoon in Jordanië verbleef zou hij samen met twee onbekende mannen waarvan één gewapend naar uw thuis zijn gekomen en daar ruzie met u hebben gezocht (CGVS, pg.10). Opnieuw slaagde u erin hem te kalmeren (CGVS, pg.10). Meer nog, alhoewel uw ex uitdrukkelijk zijn wens had geuit om zijn zoon te zien en hem op vakantie mee te nemen naar Iran (CGVS, pg.10), bleef u hem aan het lijntje houden van januari tot begin mei en nam uw ex enkel telefonisch contact op met zijn zoon (CGVS, pg.10).

De dag van de verkiezingen in mei 2018 waarbij de partij waarmee Saraya al Salam verbonden is veel stemmen had gewonnen en u dacht dat uw ex-echtgenoot veel invloed zou krijgen, zouden uw ex, uw ex schoonbroer en drie gewapende mannen naar uw apotheek zijn gekomen, u hebben uitgemaakt en u hebben gezegd dat ze hun zoon niet door een soenniet zouden laten opgroeien (CGVS, pg.10), om hun betoog af te sluiten zouden zij een pakje medicamenten naar uw hoofd hebben gegooit (CGVS, pg.10). Alhoewel u de houding van uw ex aanklaagt, dient opnieuw te worden gesteld dat uw inbreng in deze situatie evenzeer niet min te noemen is. U nam uw zoon zonder vaderlijke toestemming mee naar Jordanië om zich daar te vestigen bij uw ouders en hield hem ruim vier maanden opnieuw aan het lijntje. In deze context komt de reactie van uw ex dan ook niet uit de lucht gevallen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien hij u werkelijk kwaad wou doen, hij zich er niet eenvoudig weg van zou hebben afgemaakt door een pakje medicatie naar uw hoofd te gooien. Uit bovenstaande wijst niets erop dat deze incidenten het probleem in verband met het recht op contact met jullie zoon overstijgt noch dat ze dermate ernstig zouden zijn dat ze tot de conclusie kunnen leiden dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Dat uw ex na uw vertrek in mei 2018 nog tweemaal in juli naar het huis van uw schoonouders zijn gegaan en nogmaals in september (CGVS, pg.15) is gezien de complete radiostilte vanwege u en uw zoon (CGVS, pg.14) opnieuw niet abnormaal te noemen. Dat hij daarbij tweemaal op de deur schoot (CGVS, pg.15) is louter een blote bewering en een bevreemdende actie van uw ex echtgenoot waaraan getwijfeld kan worden of ze daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden daar u noch uw huidige echtgenoot in het huis aanwezig waren en hij in al die jaren nooit daadwerkelijk gebruik maakte van de wapens waar hij klaarblijkelijk vrijelijk over beschikte.

Er bestaan onvoldoende indicaties dat de door u aangehaalde problemen verder reiken dan ruzies in het kader van een scheiding waarbij het recht op contact met het gemeenschappelijk kind op het spel staat. Dat uw ex mogelijk lid is van Saraya al Salam, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Temeer daar gezien het portret dat u van hem ophangt als lid van een radicale sjjiitische milities die uw zoon zou oppompen met haat (CGVS, pg.13) en hij in zijn positie veel macht zou hebben (CGVS, pg.12), zijn acties tegenover u redelijkerwijze beperkt zijn gebleven. Uw huidige echtgenoot is nog steeds in Bagdad, bij uw schoonfamilie zouden zij slechts enkele keren zijn langs geweest. Bovendien betreft uw claim dat uw ex een lid zou zijn van een sjjiitische groepering een blote bewering. Vreemd genoeg kunt u foto's voorleggen van mensen die familieleden zouden betreffen van uw ex en waaruit kan worden afgeleid dat ze lid of aanhanger zijn van Saraya al Salam maar kunt u dit niet voor uw ex. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat lidmaatschap van deze groepering gezien de Iraakse context en de eigenschappen van de groepering niet automatisch kan worden gelijkgesteld met extremisme of radicalisme. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.

In de marge dient te worden opgemerkt dat deze problematiek gezien de eerdere uitspraken in verband met de scheiding en de voogdij op juridische wijze zou kunnen worden uitgeklaard indien u daadwerkelijk vindt dat uw zoon geen contact meer zou mogen hebben met zijn vader. U stelt dat uw klacht in het politiekantoor tegen uw echtgenoot die uw apotheek binnenkwam niet werd opgevolgd (CGVS, pg.10). Dient echter te worden opgemerkt dat er weinig strafbare feiten kunnen worden afgeleid uit het incident dat zich in de apotheek heeft afgespeeld. Een klassering van deze zaak is dan ook niet meteen een indicatie dat u gerechtelijk niet zou kunnen worden geholpen. Hetzelfde kan worden gesteld in verband met het aanhoudingsbevel dat u wou bekomen omwille van het beschieten van de woning (CGVS, pg.11).

Aangezien niets erop wijst dat de door u aangehaalde problematiek meer is dan een probleem in het kader van een echtscheiding waarbij beide partijen een ander idee hebben in verband met opvoeding, waarden en idealen, en dat de feiten die u aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig of onvoldoende bewezen zijn slaagt u er niet in een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dat uw zoon onder invloed van zijn vader zou radicaliseren, is hypothetisch van aard. Temeer daar uw echtgenoot slechts weinig interesse toonde in het opvoeden van uw zoon.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u in de loop van het persoonlijk onderhoud opmerkt sinds 2013 atheïst te zijn geworden (CGVS, pg.3) U maakte echter op geen enkel moment gewag van enige problematiek omwille van het afkeren van uw godsdienst in uw vijf pagina's lang tellende vrij relaas waar u zowel relevante als minder relevante zaken aan bod bracht. Een loutere claim dat u sinds 2013 atheïst

zou zijn, kan niet als voldoende worden beschouwd om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming blijft noodzakelijk. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen, hetgeen u naliët te doen.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet in een positieve zin wijzigen daar deze wel degelijk uw situatie bevestigen, maar u uw vrees omwille van deze situatie niet voldoende aannemelijk kunt maken.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat u onvoldoende zwaarwichtige concrete elementen aanhaalt waaruit geconcludeerd kan worden dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiïtische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiiïtische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een

uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster citeert in haar middel de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 49/2, en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB CGVS). Verder houdt verzoekster een theoretisch betoog over de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Vervolgens bevat haar middel ook nog een theoretische uiteenzetting over de elementen uit de vluchtelingendefinitie en de definitie van de subsidiaire bescherming, over de bewijsvoering in asielzaken en over het voordeel van de twijfel.

Volgens verzoekster wordt er in de bestreden beslissing van uit gegaan dat haar relaas onvoldoende zwaarwichtig is omdat haar problemen zouden kaderen in een normale vechtscheiding. Verzoekster wijst erop dat de commissaris-generaal verzoekster incrimineert en de gedragingen van haar ‘volatiele’ ex-man als volkomen normaal gedrag kwalificeert. De commissaris-generaal gaat naar het oordeel van verzoekster voorbij aan het profiel van haar ex-man, die lid was van de Saraya al-Salam-militie, waarbij hij uiteenzet dat deze militie een splintergroep vormt van het Mehdi-leger. Verzoekster haalt een aantal Engelstalige bronnen aan over de sjiiitische milities in Irak. Door de toename van de macht en de invloed van de milities, zo oppert verzoekster, nam ook de dreiging van haar ex-man toe en de straffeloosheid, waardoor zij geen bescherming kon vinden bij de overheid.

Verzoekster stelt dat zij de vlucht heeft moeten nemen naar België en dat zich na het interview op het commissariaat-generaal nog incidenten hebben voorgedaan, met name de beschieting van haar woning en het uiten van bedreigingen. Verder beweert verzoekster dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat zij ernstig verward en getraumatiseerd is door wat er is gebeurd.

De samenwerkingsplicht vereist volgens verzoekster dat de commissaris-generaal alle relevante feiten betreffende het land van herkomst dient te analyseren. In dit opzicht, zo vervolgt verzoekster, heeft het Commissariaat-generaal onvoldoende rekening gehouden met de door verzoekster neergelegde documenten en heeft het deze documenten simpelweg afgedaan als ongefundeerd zonder er dieper op in te gaan. Gelet op de hoeveelheid documenten, zo stelt verzoekster, valt dit te betreuren.

Verzoekster verwijt de commissaris-generaal ook onvoldoende diep te zijn ingegaan op het gegeven dat zij zich heeft afgekeerd van haar geloof. Zij wijst er ook op dat zij heden alleen is in België en bijgevolg bijzonder kwetsbaar is en dat zij door haar bekering als ‘paria’ wordt beschouwd. Verzoekster beweert dat zij bij terugkeer naar haar land een netwerk zou ontberen om op terug te vallen. Ten onrechte, zo stelt verzoekster, meent de commissaris-generaal dat zij over ruime middelen zou beschikken.

In haar middel citeert verzoekster het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Irak en haalt ze landeninformatie aan over de luchtaanval op Camp Liberty nabij Bagdad, internetartikels over

bomaanslagen en de veiligheidssituatie in 2015, informatie van Amnesty International over het sektarisch geweld in 2015 en een overzicht van de mensenrechtensituatie in 2015 door de Verenigde Naties. Deze informatie wordt volgens verzoekster bevestigd in meer recente landeninformatie van het Geneva International Centre for Justice en de cijfergegevens van Iraq Body Count. Tenslotte haalt verzoekster de COI Focus van het Commissariaat-generaal aan van 26 maart 2018. Op basis van deze info besluit verzoekster dat zijn in aanmerking dient te komen voor de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire bescherming toegekend dient te krijgen. Verzoekster beweert dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en dat het voor haar onmogelijk is om zich te hervestigen in Bagdad.

Verzoekster besluit dat de beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is en stelt dat er geen rekening werd gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoekster als bekeerde vrouw in totaal isolement.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Bij haar verzoekschrift heeft verzoekster geen nieuwe elementen toegevoegd.

2.2.2. De commissaris-generaal voegt middels zijn aanvullende nota van 4 maart 2019 de verwijzing toe naar de *UNHCR Position on Returns to Iraq* toe van 14 november 2016 en de verwijzing naar de COI Focus Irak over de veiligheidssituatie in Bagdad van november 2018.

2.2.3. Verzoekster legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij zij volgende stukken voegt: een Whatsapp-bericht met vertaling, foto's van de beschoten woning van verzoekster, documenten en foto's betreffende de ziekenhuisopname van verzoeksters echtgenoot na de belaging door haar ex-echtgenoot (Aanvullende nota verzoekster, bijlagen 1-5).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van

de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat er in hoofde van verzoekster geen bijzondere procedurele noden vastgesteld kunnen worden.

De commissaris-generaal beschrijft in zijn determinerend motief de verklaringen van verzoekster over haar huwelijk van 2006 tot 2012 met H. Q. A. J., die lid was van het Mehdi-leger. In de beslissing wordt geschetst dat zij problemen kende met haar ex-echtgenoot in het kader van de omgangsregeling. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoekster zelf een aandeel had in de reacties van haar ex-echtgenoot aangezien zij zonder overleg haar zoon aan het contact met zijn vader onttrok.

Naar aanleiding van de geschetste gebeurtenissen stelt de commissaris-generaal dat er onvoldoende indicaties zijn dat de door verzoekster aangehaalde problemen verder reiken dan ruzies in het kader van een echtscheiding waarbij het recht op contact met het minderjarig kind op het spel staat. In de beslissing wordt gesteld dat het gegeven dat verzoeksters ex-echtgenoot lid is van Saraya al Salam geen afbreuk doet aan deze vaststellingen.

De commissaris-generaal stipt aan dat de problematiek van verzoekster betreffende de voogdij over haar zoon op juridische wijze zou kunnen worden uitgeklaard en dat het niet onlogisch is dat de klachten van verzoekster tegen haar ex-echtgenoot zonder gevolg werden gerangschikt omdat uit haar verklaringen weinig strafbare feiten blijken. Er wordt geconcludeerd dat de aangehaalde feiten niet als vervolging of ernstige schade kunnen worden gekwalificeerd.

Naar aanleiding van de opmerking van verzoekster dat zij sedert 2013 atheïst zou zijn geworden, wordt door de commissaris-generaal gesteld dat zij geen concrete problemen meldde omwille van het afkeren van haar godsdienst. De loutere claim atheïst te zijn, zo stipt de commissaris-generaal aan, volstaat in dit verband niet.

Met betrekking tot de neergelegde documenten wordt in de beslissing gesteld dat deze de conclusie niet kunnen wijzigen aangezien deze de situatie bevestigen, maar de vrees omwille van deze situatie niet aannemelijk maken.

Volgens de commissaris-generaal zijn er onvoldoende elementen waaruit een vrees voor vervolging blijkt of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de beslissing op basis van de beschikbare landeninformatie gesteld dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Tevens wordt erop gewezen dat verzoekster niet heeft aangetoond dat er omstandigheden bestaan die maken dat zij een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld.

2.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.5.4. Verzoekster maakt in haar middel onder andere melding van artikel 48/3, van de vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde dat ze vreest gedood te worden door haar ex-man en de militie waartoe deze behoorde omwille van diens gedrag ten tijde van hun huwelijk en onenigheid over de opvoeding van hun zoon en de omgangsregeling na hun echtscheiding (AD, stuk 10, Vragenlijst CGVS, 13 juli 2018, vraag 5).

Verzoekster huwde op 15 augustus 2006 met haar huidige ex-man en scheidde op 24 januari 2012 uit de echt (AD, stuk 6, notities persoonlijk onderhoud, 24 september 2018, p. 4; p. 11 + AD, stuk 13, Documenten, echtscheiding). Op 25 augustus 2008 werd haar zoon Y. geboren (AD, stuk 11, Verklaring DVZ, 13 juli 2018, persoonsgegevens van de partner en de gezinsleden). Verzoekster verklaarde dat haar ex-echtgenoot zich ten opzichte van haar gewelddadig gedroeg (AD, stuk 6, notities persoonlijk onderhoud, 24 september 2018, p. 7) en dat hij van zijn zoon een echte man wilde maken door sigaretten in zijn mond te steken en hem waterpijp te laten roken (*Ibid.*). Nochtans zou verzoekster met behulp van

haar ooms destijds met succes de echtscheidingsprocedure hebben ingeleid en zou zij naderhand een rechtszaak hebben ingespannen om de voogdij over haar zoon te verkrijgen (*Ibid.*, p. 12). Verzoekster verklaarde dat haar ex-echtgenoot geen bezwaren had bij de echtscheidingsprocedure en de voogdijregeling en dat er zich geen incidenten hebben voorgedaan, maar dat hij aan de telefoon wel grof werd toen hij wist dat zij opnieuw gehuwd was met een soennitische man (*Ibid.*). Blijkbaar heeft verzoekster haar zoon in augustus 2016 in Jordanië ondergebracht bij haar ouders en haar zoon de facto onttrokken aan het contact met zijn vader hetgeen uiteraard aanleiding gaf tot een verhitte reactie van haar ex-man (*Ibid.*, p. 9-10).

2.5.6. Op basis van het geheel van de verklaringen van verzoekster concludeert de commissaris-generaal in zijn beslissing dat *“niets erop (wijst) dat deze incidenten het probleem in verband met het recht op contact met jullie zoon overstijgt noch dat ze dermate ernstig zouden zijn dat ze tot de conclusie kunnen leiden dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. (...) Er bestaan onvoldoende indicaties dat de door u aangehaalde problemen verder reiken dan ruzies in het kader van een scheiding waarbij het recht op contact met het gemeenschappelijk kind op het spel staat. Dat uw ex mogelijk lid is van Saraya al Salam, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. (...) Bovendien betreft uw claim dat uw ex een lid zou zijn van een sjiiitische groepering een blote bewering. Vreemd genoeg kunt u foto's voorleggen van mensen die familieleden zouden betreffen van uw ex en waaruit kan worden afgeleid dat ze lid of aanhanger zijn van Saraya al Salam maar kunt u dit niet voor uw ex. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat lidmaatschap van deze groepering gezien de Iraakse context en de eigenschappen van de groepering niet automatisch kan worden gelijkgesteld met extremisme of radicalisme. (...) In de marge dient te worden opgemerkt dat deze problematiek gezien de eerdere uitspraken in verband met de scheiding en de voogdij op juridische wijze zou kunnen worden uitgeklaard indien u daadwerkelijk vindt dat uw zoon geen contact meer zou mogen hebben met zijn vader. (...) Aangezien niets erop wijst dat de door u aangehaalde problematiek meer is dan een probleem in het kader van een echtscheiding waarbij beide partijen een ander idee hebben in verband met opvoeding, waarden en idealen, en dat de feiten die u aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig of onvoldoende bewezen zijn slaagt u er niet in een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dat uw zoon onder invloed van zijn vader zou radicaliseren, is hypothetisch van aard. Temeer daar uw echtgenoot slechts weinig interesse toonde in het opvoeden van uw zoon.”*

2.5.7. De Raad merkt op dat de door verzoekster aangehaalde feiten niet kunnen worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade in asielrechtelijke zin. Deze feiten hebben een gemeenrechtelijk karakter omdat ze kaderen in een familierechtelijke problematiek. Het blijft onduidelijk in hoeverre het profiel van haar echtgenoot als lid van de Saraya al-Salam-militie, voor zover dit lidmaatschap bewezen kan worden geacht, een rol speelt in de geschetste gebeurtenissen. De enkele omstandigheid dat haar man lid zou zijn van een sjiiitische militie spreekt het louter gemeenrechtelijk karakter van de feiten niet tegen (cf. RvS nr. 4 november 1999, nr. 83.280). Bijgevolg is de informatie die verzoekster in haar middel aanbrengt over de militie Saraya al Salam en de toenemende macht van deze milities weinig relevant bij de beoordeling van de door haar geuite vrees. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, of, omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, willen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt evenwel dat zij erin geslaagd is via jurisdictionele weg de echtscheiding en de voogdij over haar zoon te verkrijgen. Verzoekster kan dus niet dienstig voorhouden dat zij geen bescherming kon vinden bij de overheid. In verzoeksters geval lijken de uiteenlopende opvattingen over de opvoeding van het kind en onenigheid over de omgangsregeling na een echtscheiding geen aanleiding te kunnen geven tot internationale bescherming zoals bedoeld in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien lijken de door verzoekster geschetste feiten onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te kunnen worden gekwalificeerd. Van vervolging is immers slechts sprake in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen de welke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105). Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een *“minimum level of severity”* bereikt,

waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162).

2.5.8. Het standpunt van verzoekster dat de commissaris-generaal haar gedrag zou incrimineren en dat van haar ex-echtgenoot als normaal gedrag zou kwalificeren kan op basis van de motieven van de beslissing niet worden gevolgd.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster zelf een belangrijke verantwoordelijkheid draagt bij de escalatie van het geschil met haar ex-echtgenoot over het omgangsrecht met haar zoon.

Verzoekster verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf dat zij, telkens als haar ex-echtgenoot zijn zoon wilde zien “een smoes (moest) verzinnen” (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) en dat zij “zoveel mogelijk tijd (wilde) rekken” (*Ibid.*). Ook vertelde zij een anekdote dat haar ex-echtgenoot haar opbelde, waarbij zij vertelde: “(...) ik nam niet op. Hij stuurde een bericht dat hij Y.(...) wou ophalen. Ik stuurde toen een bericht terug naar hem dat mijn man en ik Bagdad willen verlaten voor een paar dagen naar Suleymaniya naar zijn tante. Toen belde hij mij weer terug. Ik heb niet opgenomen. Het was een rouwplechtigheid en het was niet gepast. (...) Ik heb toen niet meer teruggebeld.” (*Ibid.*). Nadien verklaarde zij het volgende: “Op een gegeven moment heb ik de documenten van mijn zoon geregeld en naar Jordanië vertrokken.” (*Ibid.*). Aan haar zoon Y. legde verzoekster uit dat hij aan zijn vader “niet mocht zeggen dat hij in Jordanië was (...)” (*Ibid.*).

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal zeker niet onredelijk te werk gaat door te besluiten dat “logischerwijze (kan) worden verwacht dat uw ex niet opgezet was met de gang van zaken” en dat dit los staat van zijn – overigens niet deugdelijk bewezen – profiel van lid van een sjitische militie.

2.5.9. Verzoeksters middel kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de door haar neergelegde documenten simpelweg als ongefundeerd worden afgedaan. De commissaris-generaal somt in zijn beslissing deze stukken op, die ook in het administratief dossier werden opgenomen (AD, stuk 13, Documenten): “Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele stukken voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw internationaal rijbewijs, uw lidmaatschapskaart van de orde van apothekers, uw ziekenhuiskaart en uw studentenkaart. Voorts legt u een kopie voor van uw huwelijksakte, echtscheidingsakte, voogdijvonnis, puntenlijst aan de universiteit, schooldiploma’s van uw zoon en een medisch attest inzake de gezondheidstoestand van uw zoon voor. Tevens legt u foto’s voor van uw zoon bij een bezoek aan zijn vader, foto’s van uw ex en zijn familie, foto’s van de neven, broers en schoonbroer van uw ex allen behorende tot Saraya al Salam, foto’s van u met een hoofddoek, berichten van uw moeder, dreigbericht van uw ex, een foto van de huwelijksakte van uw ex met zijn huidige echtgenote, een artikel over een incident in Balad en over de misdaden van Saraya al Salam evenals foto’s van uw vader en zijn medische attesten.”

Zoals hierboven werd aangegeven, bestaat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin dat de door verzoekster aangehaalde feiten een gemeenrechtelijk karakter hebben waardoor deze geen aanleiding kunnen geven tot het verlenen van internationale bescherming. In zijn beslissing stelt de commissaris-generaal dat de “voorgelegde documenten (...) bovenstaande conclusie niet in een positieve zin (kunnen) wijzigen daar deze wel degelijk uw situatie bevestigen, maar u uw vrees omwille van deze situatie niet voldoende aannemelijk kunt maken”. Verzoekster betreurt in haar middel weliswaar dat niet dieper werd ingegaan op de neergelegde stukken, maar zij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat deze stukken zouden wijzen op vervolging of ernstige schade in asielrechtelijke zin.

2.5.10. Aangaande de incidenten die zich na het tijdstip van het persoonlijk onderhoud zouden hebben voorgedaan, merkt de Raad op dat deze niet afdoende bewezen kunnen worden geacht. Verzoekster vermeldt een beschieting van haar woning en een aanval op haar huidige echtgenoot en zij tracht deze incidenten te bewijzen door aan de aanvullende nota, die zij ter terechtzitting neerlegt, een aantal stukken toe te voegen.

Zoals voorgeschreven door artikel 48/6, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient de asielzoeker alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen. De omstandigheid dat artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet de partijen toelaat om tot de sluiting der debatten middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen, ontslaat hen niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat zij hierover beschikken. Deze bepaling biedt hen enkel de mogelijkheid om elementen, die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog aan te reiken. Door deze elementen slechts ter terechtzitting ter kennis te brengen, bemoeilijkt verzoekster een vlotte afwikkeling en een goede rechtsbedeling omdat de terechtzitting niet optimaal kan worden voorbereid. Tevens komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang omdat deze onmogelijk kan overgaan tot een grondige analyse van de neergelegde stukken. De neergelegde stukken zullen noodzakelijkerwijs slechts summier geanalyseerd worden en zullen enkel aanleiding geven tot het

in artikel 39/76, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet bedoelde onderzoek door de commissaris-generaal indien deze de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De printscreens van Whatsapp-berichten (Aanvullende nota verzoekster, bijlage 1) zouden afkomstig zijn van haar ex-echtgenoot, maar dit kan onmogelijk worden nagegaan. Dergelijke printscreens zijn immers eenvoudig te manipuleren. Bovendien wordt niet aangetoond wie de afzender of de bestemming van deze berichten is. De foto's die verzoekster bij haar aanvullende nota voegt (Aanvullende nota verzoekster, bijlage 2), zouden haar woning afbeelden na beschietingen. Niets laat evenwel toe de afgebeelde muren en beschadigingen te koppelen aan de persoon van verzoekster of haar asielrelaas. De foto's kunnen eender wanneer en eender waar genomen zijn en een willekeurige woning afbeelden waarvan de gevel (licht) beschadigd is. Het neergelegde formulier van het ziekenhuis en de (foto's van de) documenten van de onderzoeksrechter (Aanvullende nota verzoekster, bijlagen 3 en 5), zijn in het Arabisch opgesteld en niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor deze op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) niet in overweging worden genomen. Uit de foto's van een manspersoon in een ziekenhuisbed (Aanvullende nota verzoekster, bijlage 4) kan niet worden opgemaakt dat dit verzoeksters echtgenoot betreft, noch dat zijn medische problemen zouden voortspuiten uit het gedrag van verzoeksters ex-partner. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoekster dat het document van het "*Zheen International Hospital*" betrekking heeft op haar schoonvader. Er kan niet worden ingezien hoe deze stukken een ander licht werpen op de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal in zijn weigeringsbeslissing.

Terloops merkt de Raad op dat nergens uit de gegevens van het administratief dossier kan worden opgemaakt dat verzoekster ernstig verward en getraumatiseerd zou zijn door wat er is gebeurd, zoals zij in haar middel voorhoudt. Verzoekster kan dan ook niet op nuttige wijze voorhouden dat hiermee onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

2.5.11. Waar verzoekster de commissaris-generaal verwijt onvoldoende te zijn ingegaan op het gegeven dat zij zich zou hebben afgekeerd van haar geloof, merkt de Raad op dat uit haar verklaringen blijkt dat zij zichzelf vroeger tot de sjiiitische strekking van de islam rekende, maar zichzelf sinds 2013 niet langer als moslima beschouwde omdat ze twijfels kreeg met de komst van Daesh (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 24 september 2018, p. 3). Verzoekster verklaarde dat zij atheïst was geworden en dat zij zo tevreden is (*Ibid.*). In haar middel betoogt verzoekster evenwel dat zij als een 'paria' wordt beschouwd. Nochtans heeft verzoekster een universitaire opleiding als apotheker genoten en werkte zij als zelfstandig apotheker in Bagdad, alwaar zij eveneens is verbonden aan het universitaire ziekenhuis (AD, stuk 11, Verklaring DVZ, 13 juli 2018, persoonsgegevens). Nergens uit haar verklaringen kan worden opgemaakt dat verzoekster problemen zou hebben gekend in Irak in de periode tussen het ogenblik wanneer zij zichzelf als atheïst beschouwde in 2013 en haar vertrek uit Irak op 21 mei 2018.

2.5.12. De ongestaafde bewering dat verzoekster alleen is in België en hierdoor bijzonder kwetsbaar zou zijn, doet *in casu* geen afbreuk aan de beoordeling van haar behoefte aan internationale bescherming in functie van haar land van herkomst. Het gaat om een hoogopgeleide jonge vrouw en zij is zelfstandig en op legale wijze naar België gereisd voor een colloquium op uitnodiging van de ULB (AD, stuk 11, Documenten buiten de asielprocedure, Demande de visa). Het gegeven dat zij momenteel alleen in België vertoeft, lijkt geen aanleiding te geven tot een verhoogde kwetsbaarheid.

Waar verzoekster in haar middel beweert dat zij bij een terugkeer naar Irak evenmin over een netwerk zou beschikken om op terug te vallen, kan zij ook niet worden bijgetreden. De Raad stelt immers vast dat verzoekster na haar echtscheiding in 2012 op 11 juni 2015 opnieuw in het huwelijk trad met S., die op heden nog steeds in Bagdad verblijft (AD, stuk 11, Verklaring DVZ, 13 juli 2018, persoonsgegevens van de partner en gezinsleden). Verzoekster verklaarde regelmatig contact te hebben met haar echtgenoot via telefoon en MSN (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 24 september 2018, p. 5). Verzoekster maakt haar voorgehouden kwetsbaar profiel als 'bekeerde vrouw in totaal isolement' niet aannemelijk. De stelling van de commissaris-generaal dat verzoekster over ruime middelen zou beschikken, maakt geen motief uit van de bestreden beslissing.

2.5.13. De Raad merkt op dat verzoekster er niet in slaagt de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. De commissaris-generaal kon op goede gronden concluderen dat verzoekster niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus conform artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, noch voor de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5.14. Het door verzoekster aangehaalde artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.15. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wijst verzoekster op de veiligheidssituatie in Irak. Zij haalt hierbij het reisadvies aan van de FOD Buitenlandse Zaken voor Irak.

De Raad stipt aan dat het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken niet slaat op verzoeksters concrete situatie, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor reislustige Belgen die dit land zouden willen bezoeken (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en dus geenszins kan worden gehanteerd om het risico in hoofde van onderdanen van het bewuste land in te schatten.

Op grond van de luchtaanvallen die in 2015 plaatsvonden in Camp Liberty en de overige informatie over de veiligheidsincidenten en mensenrechtensituatie in Irak in 2015 kan geen uitspraak worden gedaan over de veiligheidssituatie in de grootstad Bagdad anno 2019. Het risico op ernstige schade als gevolg van het vigerende willekeurige geweld in Bagdad, die inderdaad desgevallend kan oplopen tot een schending van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226), dient te worden ingeschat aan de hand van recente landeninformatie.

In zijn aanvullende nota, waarbij de commissaris-generaal rekening houdt met de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van 14 november 2016 en de COI Focus over de veiligheidssituatie in Bagdad van november 2018, wordt het volgende overwogen: *“Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.*

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners telt.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om

inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduur in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR, Position on Returns to Iraq van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §§ 110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2018 nog steeds geldig."

2.5.16. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft ook geen persoonlijke omstandigheden naar voor gebracht waaruit blijkt dat zij meer dan een ander persoon een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon.

2.5.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 49/2, en/of 57/6 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aangetoond dat artikel 27 van het KB CGVS zou zijn geschonden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er bestaat geen aanwijzing dat de beslissing een inbreuk zou uitmaken op het verbod van willekeur.

Het enig middel is, voor zover de erin opgenomen bepalingen en beginselen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

F. TAMBORIJN